

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/153/2019
Identifikačné číslo spisu: 1112241817
Dátum vydania rozhodnutia: 17.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1112241817.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Fondu na podporu vzdelávania, so sídlom v Bratislave, Panenská 29, zastúpeného spoločnosťou GARAJ & Partners s.r.o., Advokátskou kanceláriou so sídlom v Bratislave, Jozefská 3, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Marián Garaj, proti žalovanej N. X. J., bytom v N., Q. XX/XX, zastúpenej JUDr. Juliannou Weiszovou, advokátkou so sídlom v Dunajskej Strede, Jantárová 16 o zaplatenie 5 132,09 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 37 C 64/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 10. apríla 2018 sp. zn. 10 Co 77/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. V. súd Trnava (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. augusta 2016 č.k. 37 C 64/2013-545 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.157 €, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne z priznanej sumy od 4. novembra 2012 do zaplatenia, vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v pomere 62%.

1.1. Rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou ustanovení § 488, § 489, § 451, § 457, § 458 ods. 1, § 100 ods. 1 a 2 a § 107 Občianskeho zákonníka <., § 2 ods. 1, § 3 ods. 1 a 9, § 4, § 5 ods. 4 zákona č. 471/2002 Z.z. <. o pôžičkovom fonde pre začínajúcich pedagógov v znení účinnom do 31.12.2012 (ďalej aj „ZPFZP“) a § 223 ods. 1, § 226 ods. 1 a § 17 ods. 3 Zákonníka práce <..

1.2. Vecne poukázal predovšetkým na skutočnosť, že dohody o vykonaní práce uzavreté medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou boli neplatné a preto, ak jej na základe takýchto neplatných právnych úkonov bola vyplatená odmena, vzniklo na jej strane bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinná vrátiť. Pokiaľ žalovaná namietala premlčanie sporného nároku, súd prvej inštancie dospel k záveru, že v okolnostiach posudzovanej veci neuplynula ani subjektívna dvojročná premlčacia lehota a ani objektívna trojročná premlčacia lehota. Podľa názoru súdu prvej inštancie sa žalovaná bezdôvodne obohatila len o skutočne (jej) vyplatenú sumu, a preto nad jej rozsah žalobu zamietol.

2. Na odvolanie oboch sporových strán Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 10. apríla 2018 sp. zn. 10 Co 77/2017 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a vyslovil, že žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, rozhodol vecne správne, keď v plnom rozsahu vychádzal z právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v jeho predchádzajúcom zrušujúcom uznesení sp. zn. 24Co/471/2014 <. z 24. júna 2015. V tejto súvislosti s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP <. odkázal na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku.

2.1. Odvolací súd ďalej uviedol, že žalovaná bola Členkou rady fondu, zriadeného v zmysle ZPFZP v období rokov 2008 až 2010, t.j. v čase uzavretia predmetných dohôd o vykonaní práce. Citovaný zákon v ustanovení § 3 ods. 9 ustanovuje, že členstvo a funkcie v rade fondu sú čestné. Právny predchodca žalobcu so žalovanou uzatvoril dohody o vykonaní práce v zmysle § 226 ods. 1 a 2 Zákonníka práce <., nakoľko sa strany dohodli na všetkých obsahových náležitostiach dohody o vykonaní práce, t.j. v dohode vymedzili pracovnú úlohu, odmenu za jej vykonanie, dobu, v ktorej sa mala pracovná úloha vykonať a predpokladaný rozsah prác. Predmetné dohody o vykonaní prác boli uzatvorené písomnou formou a to deň pred dňom začatia výkonu práce. Ich uzavretím nevznikol pracovný pomer, ale pracovnoprávny vzťah založený bol. Keďže ustanovenie § 5 ods. 4 ZP <. zakazuje, aby zamestnanci Fondu boli členmi Rady Fondu alebo Dozornej rady Fondu, vyslovil odvolací súd záver, že členovia Rady Fondu a Dozornej rady Fondu nemohli platne uzatvárať akékoľvek zmluvy alebo dohody podľa Zákonníka práce. Uzavretím akejkoľvek zmluvy či dohody podľa Zákonníka práce by vznikol medzi členmi Rady fondu a žalobcom pracovnoprávny vzťah, ktorý ZPFZP vylučuje. Z uvedených dôvodov uzatvorenie dohody o vykonaní práce medzi fondom a Členom rady fondu je potrebné považovať za absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 Obč. zákonníka <., a to pre jeho rozpor s doslovným znením ustanovenia § 5 ods. 4 ZP <.. Odvolací súd v tomto ohľade poukázal aj na závery najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 5 Cdo 435/2014.

2.2. Čo sa týka posúdenia otázky premlčania uplatneného nároku, správne postupujú súdy vtedy, ak za začiatok jej plynutia považujú deň, keď účastník zistil neplatnosť zmluvy (napr. keď revízne orgány vytkli organizácii neplatnosť uzavretej zmluvy), vychádzajúc z judikátu R1/1979. V danom prípade nie je podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa žalobca musel alebo mohol dozvedieť, že na jeho úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, ale je rozhodujúce, kedy sa o tejto okolnosti skutočne dozvedel. Tu odvolací súd poukázal aj na rozhodovacia prax českého najvyššieho súdu (napr. jeho rozsudky sp. zn. 25 Cdo 2581/98 <., sp. zn. 33 Odo 766/2002 <., či sp. zn. 33 Cdo 3003/99 <.). Odvolací súd preto v zhode so súdom prvej inštancie uviedol, že nárok žalobcu bol uplatnený včas, nakoľko ku dňu podania žaloby (13 decembra 2012) nedošlo k uplynutiu subjektívnej premlčacej doby pre vydanie bezdôvodného obohatenia.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. V rámci podaného dovolania žalovaná podrobne popísala doterajší priebeh súdneho konania a uviedla - že oba nižšie súdy „došli k ich záverom bez vyriešenia právnej otázky premlčania, resp. že došlo k nesprávnemu posúdeniu právnej otázky. Dokonca tak došlo odklonením od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu ... pričom vzhľadom na niektoré rozhodnutia dovolacieho súdu tieto boli riešené rozdielne ... 2 Cdo 89/2014 ... nerešpektovaním námietky premlčania stratila právnu istotu“. V neposlednom rade uviedla, že z vyššie uvedených dôvodov považuje rozhodnutia oboch nižších súdov „za nesprávne, nakoľko sa týmito rozhodnutiami potvrdilo rozhodnutie prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ resp. je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne“ (pozn. tu žalovaná poukázala na nejednotnosť rozhodovania prvostupňových a odvolacích súdov v podobných prípadoch). Žalovaná navrhla, aby najvyšší súd zrušil odvolacie a prvostupňové rozhodnutie a vec vrátil na ďalšie konanie, alternatívne, aby zmenil napadnuté odvolacie rozhodnutie a žalobu v celom rozsahu zamietol.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu žalovanej uviedla, že dovolanie pre jeho neprípustnosť [§ 447 písm. f) CSP] je potrebné odmietnuť. Pokiaľ žalovaná poukazovala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.

zn. 2 Cdo 89/2014, toto nemá súvis s právnymi závermi nižších súdov už len z toho dôvodu, že najvyšší súd v citovanom rozhodnutí odmietol dovolanie a nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého odvolacieho rozhodnutia.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 „CSP“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť [§ 447 písm. f) CSP].

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

9. Naznačenej mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna

úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

13. Žalovaná v podanom dovolaní namietala, že nižšie súdy (súd prvej inštancie i odvolací súd) vyslovili svoje právne závery „bez vyriešenia právnej otázky premlčania ... Dokonca tak došlo odklonením od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu ... pričom vzhľadom na niektoré rozhodnutia dovolacieho súdu tieto boli riešené rozdielne ... nerešpektovaním námietky premlčania stratila právnu istotu". V tejto súvislosti dovolateľka následne odcitovala (iba) písm. a) a c) z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP a poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 89/2014 a na nejednotnosť rozhodovania prvostupňových a odvolacích súdov v podobných prípadoch (pozri bod 3).

13.1. Napriek istej miere neurčitosti podania žalovanej (kvalifikovane zastúpenej v dovolacom konaní advokátkou, pozn.) najvyšší súd z jeho obsahu (§ 124 CSP) zistil, že žalovaná v skutočnosti namieta nesprávne posúdenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia (od 5. októbra 2011, kedy bolo vypracované „memorandum“). Podľa jej názoru žalobca už v čase vyhotovenia dohôd o vykonaní práce vedel resp. mal vedieť, že tieto dohody odporujú zákonu a preto subjektívna premlčacia lehota začala plynúť nie od 5. októbra 2011 (názor nižších súdov), ale od 14. decembra 2009 (v dvoch prípadoch) a od 14. júna 2010 (v jednom prípade).

13.2. Odvolací súd sa mal podľa dovolateľky v otázke nesprávneho posúdenia určenia začiatku subjektívnej premlčacej lehoty odkloniť od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 89/2014 resp. v tejto otázke existuje rozdielna prax odvolacích súdov. Tým, že dovolateľka následne odcitovala aj písm. a) a c) z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP dala podľa názoru najvyššieho súdu najavo, že dovolanie podáva podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP.

14. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

15. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Pokiaľ dovolateľ neoznačí, alebo nesprávne označí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade nekonkretizovania podstaty odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 28/2017, 4 Cdo 14/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 78/2017, 8 Cdo 50/2017 a 8 Cdo 141/2017).

16. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP je relevantná právna otázka, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyskytla nejednotnosť navonok prejavená v prijatí odlišných právnych názorov. Ide teda o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov sa ešte neustálili (nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu). Najvyšší súd v rozhodnutiach sp. zn. 8 Cdo 78/2017 a sp. zn. 3 Cdo 196/2018 už uviedol, že ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. c) CSP, je povinný označiť rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých dovolací súd o danej právnej otázke rozhodoval rozdielne (zaujal iné právne závery). Podobne v rozhodnutí sp. zn. 8 Cdo 141/2017 uviedol, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z uvedeného ustanovenia, neoznačil rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré o danej

právnej otázke zaujali rozdielne právne závery, nemôže dovolací súd uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Skutočnosť, že dovolateľ vyvodzujúci prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. c) CSP neuvedie rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sú rozdielne, považuje najvyšší súd za absenciu náležitostí dovolania v zmysle § 431 až § 435 CSP (porovnaj 1 Cdo 206/2016, 8 Cdo 141/2017, 8 Cdo 50/2017).

17. K otázke možnosti súbežného uplatnenia prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a zároveň § 421 ods. 1 písm. c) CSP najvyšší súd uvádza, že uplatnenie obidvoch dovolacích dôvodov naraz sa bez ďalšieho z logiky veci vylučuje - odvolací súd sa totiž nemôže odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu za súčasnej existencie stavu, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu je rozhodovaná rozdielne. Uvedený stav by mohol obstať iba v prípade, ak by rozhodnutie odvolacieho súdu spočívalo na dvoch alebo viacerých (z hľadiska merita rozhodnutia rovnocenných) dôvodoch, z ktorých každý jeden aj len samostatne bol súdom považovaný za kľúčový [v tom zmysle, že so zreteľom naň bolo treba žalobu buď zamietnuť alebo (naopak) žalobe vyhovieť] a všetky tieto kľúčové dôvody by boli namietané v dovolaní; o takýto prípad v danej veci nešlo, keďže žalovaná podala dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP iba v súvislosti s nesprávnym posúdením premlčania odvolacím súdom.

18. Žalovaná v dovolaní 1. neuviedla relevantné dovolacie rozhodnutie od ktorého sa odvolací súd pri riešení tejto otázky odklonil [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP], 2. neoznačila žiadne dovolacie rozhodnutia, ktoré rozdielne rozhodovali o tejto otázke [§ 421 ods. 1 písm. c) CSP] a 3. neuviedla právnu, ale skutkovú otázku (§ 421 ods. 1 CSP).

18.1. Žalovaná v dovolaní podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 89/2014, od ktorého sa mal odvolací súd pri riešení otázky premlčania odkloniť. V predmetnej veci sa v konaní pred nižšími súdmi (súdom prvej inštancie a odvolacím súdom) riešil spor skutkovo podobný tomuto, kde nižšie súdy považovali časť žalobného nároku (na rozdiel od teraz posudzovanej veci) za premlčaný. Nosné dôvody odmietnutia dovolania oboch účastníkov vo veci sp. zn. 2 Cdo 89/2014 spočívali v tom, že prípustnosť dovolaní oboch strán sporu nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 Osp, a iné vady konania v zmysle § 237 Osp neboli dovolacím súdom zistené. Správnosť/ou/nesprávnosť/ou právneho posúdenia veci (o.i. otázkou premlčania) sa dovolací súd v označenej veci nezaoberal. Iné rozhodnutia dovolacieho súdu dovolateľka neuviedla, a teda sa odvolací súd nijako nemohol v otázke premlčania odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

18.2. Žalovaná v dovolaní podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP neuviedla žiadne dovolacie rozhodnutia, ktoré by mali nastolenú otázku o začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby rozhodovať rozdielne. Uviedla iba niektoré rozdielne rozhodnutia súdov prvej inštancie a odvolacích súdov, ktoré však prima facie nie sú súdmi dovolacími, ako je uvedené v ustanovení § 421 ods. 1 písm. c) CSP („je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne“).

18.3. Žalovanou v dovolaní nastolenou otázkou o začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby, t.j. kedy sa žalobca dozvedel, že uzavreté dohody o vykonaní práce sú neplatné, a že vyplatením finančných prostriedkov na základe neplatných dohôd vzniklo bezdôvodné obohatenie sa najvyšší súd už zaoberal vo veci sp. zn. 7 Cdo 158/2017 (podobných súdnych sporov na rovnakom skutkovom a právnom základe je viacero a všetky tieto boli iniciované na základe vypracovaného memoranda k problematike uzatvárania dohôd o vykonávaní prác členmi rady a dozornej rady fondu z 5. októbra 2011, pozn.). Aj v tejto veci sa žalobca na rovnakom skutkovom základe domáhal od inej členky rady fondu vrátenia bezdôvodného obohatenia, pretože uzavreté dohody o vykonaní práce boli neplatné. Najvyšší súd v rámci žalovanou podaného dovolania vo veci sp. zn. 7 Cdo 158/2017 uviedol, že nastolená otázka - „kedy sa oprávnený dozvedel nielen skutkové okolnosti vedúce k záveru, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, ale aj to, že došlo k naplneniu niektorej skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia (tu plnením z neplatného právneho úkonu)" - nemá charakter otázky právnej, ale skutkovej, ktorá je z dovolacieho prieskumu podľa § 421 CSP vylúčená.

19. Na základe vyššie uvedeného dovolací dôvod nebol žalovanou vymedzený spôsobom uvedeným v

ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP a § 432 CSP, pričom absenciu takýchto náležitostí považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania. Najvyšší súd zdôrazňuje, že v tomto ohľade boli splnené podmienky na odmietnutie dovolania už len na základe uvedeného v bodoch 18.1. a 18.2.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie vyvodzované žalovanou z § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

21. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku žalobkyne na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.